

- Защо плачеш, зайче джлгоушче?
- Звяр се вмжкнал в моята колибка.
- Ела с мене. Аз ще го изгоня.

Доближили зайковата дупа, но страшен глас загърмал отвътре:

— Клан, клан, недоклан! Зжбите ми като тесли, рогата ми като игли! Дето стисна месо кжсам, дето бодна кржв проливам!

— Бре що е туй! Бягай да бягаме! — викнал Вжлчо и ... дим да го няма.

Заю-Баю пак горко заплакал. Иде Меца, Зая-Бая пита:

- Защо плачеш, зайче бжрзокраче?
- Звяр се вмжкнал в моята колибка.
- Стжпай с мене. Аз ще го изпждя.

Но щом чула гласа гржмовити, баба Меца плюла на петите. Оставила Зая сам да плаче.

Най-подире Бржмбарко дофтасва.

— Защо плачеш, зайче подскоканче?

— Остави се, лошо си изпатих! Звяр се вмжкнал в моята колибка!

— Недей плака. Аз ще го изпждя!

Както плачел, закискал се Заю:

— Бре, Бржмбарко, защо се запжваш? Звяр е то туй, не проста мушица! Меса кжса и кжрви пролива! Той уплаши Вжлча и Мецана! От тебе ли сега ще се стресне!

— Ти не гледай Вжлча и Мецана. Те поимват месце и кржвчица. Затуй бягат и затуй се плашат! А Бржмбарко, сетен сиромашко, меса няма — да му ги разкжсат, ни кжрвчица — да му я пролеят!

И не чакал, впуснал се Бржмбарко. Промжкнал се в зайковата дупка. „Бржм-бржм“ — щипнал пржча по краката, „бржм-бржм“ — полазил му по главата, „бржм-бржм“ — забржмчал му под брадата.

Вряснал пржча, префучал край Зая. Изгубил се навътре в гората. Де се дянал — никой го не знае.

